

ואל אישר, כי לדעתו סטריפטיז הוא העסק
בהא הידועה בשביל ישראל, הרי התנגדה
לכך אשתו של הגיזע הרקדנית המורה מיא
ארבטובה. "גולנד עושה שטות" אמרה,
"בארץ לא יבינו אותו. אולי רק בעוד כמה
שנים. בינתיים לא". הגולל על התכנית
נסתם עוד לפני שקרמה עור.

יותר תקיף בדעתו היה ישה לוי, בעליו
של מועדון הלילה החתיק ח'ינג בר. בשנים
האחרונות ראה ישה כי אחדים מארחיו
הקבועים של הבר מבקרים בו פחות ופחות.
כששאל אתם מדוע הם מוקירים את רב
ליהם מהמקום, ספרו לו בגליליבל: "היינו
בחוק לארץ, ואחרי הדברים שראינו שם
אין לנו מין לראות אצלך. אין שום דבר
מיוחד אצלך."

★ ★ ★

אנשירוח חיוו רעה

י שה שמע, הבין והחליט. "ידעתי שאם
לא אתן לקהל משהו מיוחד באמת, אוכל
לסגור את ה-קום וללכת לישון."

ההודמנות באה מאליה. להקת בידור, בי
שם רודארט. הציעה לו תכנית על סטריפ
טיז. ישה קפץ על ההצעה. סיפר הוא על
חבלי ילדתה של התכנית הראשונה: "בתחילת
לה חששתי מאוד מתגובת הקהל. הרי זה
בכל זאת כל כך שונה מרוח הארץ. הזמנתי
עיתונאים ואנשירוח כדי לראות ולחזות דעה.
הם ראו והתלהבו. העיתונאים מלאו תש-
בות. היתר בא מאליו. הקהל בא בעצמו
ודרש את התכנית."

הסטריפטיזאית הודאראית הגאה והבלונד
ידת היתה עומדת במרכז האולם, כשגופה
עטוף מטפחה. שבקצה כל אחת מהן טבעת.
הקהל שקיבל הכות היתה דג את המטפחות
מגוף הסטריפטיזית, עד שליוה רודארט
היתה נשואת סלפים צר. היא לא רקדה.
הבעיה הראשונה ממנה חששו נפתרה. הי-
קהל לא הסתער על הבמה. הוא הגיב בצורה
תרבותית, אולי תרבותית יותר מדי, בהתאם
לנטיבות.

הנהוג בישראל הוא כי כל תכנית בידור
חייבת לקבל לא אישור המועצה לביקורת
סרטים ויחזות. ישה לא הגיש את תכנית
הסטריפטיזי לאישר. הוא התכונן לקרב,
שייצור תקדים, במקרה שיותקף עליו הי-
מועצה.

אולם ההתקפה לא באה כלל. הם פשוט
התעלמו ממנו. כאשר נשאל השבוע לוי
גרינשפון, יושב ראש המועצה לביקורת סר-
טים ומהות, מה עמדת המועצה לגבי הצעות
ההשפחות. שהפכו נזכר על קבע על במות
הבידור הקלות, ענה הוא: "אין התערבות.
אין בדיקה מיוחדת". היא הודה כי לא הוא
ולא איש מחבריו ראו את ההצעה. אבל
איש עדיין לא התלונן. יכול להיות שזה
ענינה של המשטרה, אבל לא מתפקידנו להר-
יע על כך."

והמטרה? "אנחנו לא עוסקים בהערכת
תופעות סוציולוגיות", קבע דובר המטה הי-
ארצי ניצב'משה יעקוב נאש. "כל עוד אין
בתופעה מסוימת משום סטייה מן החוק,
איננו מתערבים. איננו מחויבים את דעתנו
על י.ו. לשם זה הקימה החברה כלי לבי-
קורת. אישית לא היה הדובר מוכן לחתור
את דעתו על הבעיה. הוא טען: "אני מתאר
לעצמי כי יש ביניהן אמנות ממש, בדרגה
די גבוהה, וואת מבלי שהתופעה שהן
תהנה פגיעה בהשקפות על המוסר או בי-
טעם'הטוב."

★ ★ ★

"לא מוזיק לאיש"

איש לא התלונן עדיין על פגיעה
במ.סר. העסק משגשג. הסטריפטיזית
משתכרת 500 לירות לחודש. "עכשיו
באים גם אנשים שביקרו כבר בחוף'לארץ"
מדה ישה. "יש להם מה לראות. הם מדי-
בוה."

רק שתי חשפניות בלבד מופיעות כיום
בישול אלה, אולם זוהי רק ההתחלה. בעלי
מועדונים אחרים כבר לוחשים עין לחשפניות
חדשות.

"יתכן שאם הסיכום הנכון, ביותר לבגיה
מבא חייב תיאובי, שהשיב על השאלה כי
משיכת כתפיים: "לא מכריחים אף אחד
ללכת למועדון לילה ויראות סטריפטיזי.
מי שהדבר מצא חן בעיניו שילך ויהנה.
זה לא מוזיק לאיש. מי שהדבר הוא תועבה
בעיניו יתרחק מן המקום. הציבור אינו
צריך להתערב."

כנראה שבסופו של דבר תיכרע הבעיה
עלידי הצופים בהצגות הסטריפטיזי. וקיי
מים כל הסיכויים, כי צופים אלה יהיו רבים
ביותר.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

תנין, גילה למארחיו האנגלים כי בימי הי
העפלה היה מבוקש עלידים בשל פיצוץ
אנית גירוס'המעפילים אושן ויגור, ובשל
פיקוד על אניית המעפילים המפעיל האלמוני.
לחיפה, לא לאלכסנדריה. כניסתה
של תנין למימי ישראל לא יכלה לחלל
שינוי מהפכני במאן'הכוחות הישראלי-
ערכי: נגד שייט'חופים בין מצרים וסוריה
יכולים לפעול ביתר יעילות מטוסים או
טרפדות המבוססים ביבשה; נגד ספנות הי
אויב בנתיבים ארוכים יכולה הצוללת
לפעול רק תחת מיגבלות רציניות, שנתהו
עם שיכלול אמצעי'הלחימה והלוחמה של
האניות בצוללות.

אך בבוא תנין ל'ישראל, גברו האנחה והי-
שמחה על שיקולים קרים של מאוני'כוחות
ועילות אסטרטגית. אחרי שבמשך שנים
הורגל האזרח הישראלי לקרוא על צוללות
סובייטיות ופולניות הנמכרות לרצ"ם, שמח
עתה לשמוע כי צוללת שעברה את מיצרי
גיברלטר אל מורח'הים'התיכון הגיעה לחי-
פה, לא לאלכסנדריה.

תחבורה

אור אדום וגם צהוב

צו הצמדת המוניות לאיזורים, אשר הוצא
לפני שלושה שבועות, קבע סימני'היהו חיי-
צוניים למוניות של כל איזור ואיזור. נהגי
מוניות תל'אביב, למשל, נדרשו לצבוע פס
צהוב מסביב למכוניות'הם, לקבוע שלט
פלסטי לבן על הגג, ועליו המלה "מונית",
בעברית ולאטינית. רק אחרי שימלאו את
דרישה זו יוכלו לקבל את המספרים החדשים
שחילק משרד'הרישוי.

את שלט'היהו האחד יכלו הנהגים להת-
קין אך ורק אור אדום נהגי המוניות, המ-
סונף להסתדרות. המחיר: 42 ל"י וחצי. ואו
הופיעה מודעה צנועה בעתון: כל נהג מר-
נית, המעוניין להתקין שלט'יהי כדרישת
החוק, יוכל לעשות זאת תמורת שש וחצי
לירות בלבד.

היה זה כאילו הודלק לפתע אור אדום.
הנהגים, שהאמינו עד כה כי הם נוסעים
ברחוב ח'רטיזי, גילו כי אפשר לנסוע גם
בכיוון שני. הם הגיעו כעשרות'הם אל בעל
המודעה, סוכן לחומרים פלסטיים בשם
אלכסנדר טנגבאום. טנגבאום (29) הוריו, יכלו
היה להציע את המחר המוקד, הודות לקשריו
עם מפעל חדש לחומרים פלסטיים ב'אזור,
ועם ארגון נהגי המוניות הבלתי'תלוי, ש-
אינו קשור בהסתדרות.

עשרות נהגים, שכבר שילמו לארגון הי-
הסתדרותי את דמי השירות, ("זה כבר לא
שירות, זו כבר נטיעה ספסל!"), התרעם
אחד הנהגים), ורשש את כספם בחזרה. ארי-
חזי'ההגה של הארגון הוויני על הורה
מידית של חמש לירות, ניסו להסביר כי
מחיריהם גבוהים מפני שהם קשורים בספ-
קים מיוחדים, הרוכשים את חזי'הגלם
שלהם ממקורות שנקבעו על ידי משרד הי-
תחבירה. לשוא. הנהגים קראו חמס.

ברגע הקריטי הציל משרד הרישוי את
הארגון ההסתדרותי מפק'התנועה, שיכל
היה להתפתח לתאונת'דרכים קטלנית. הוא
הודיע כי לפי שעה לא יהיה הכרח שהנהגים

אורה רומם
הבעל הלך בינורא

יתקינו את השלט, כדי לקבל את המספרים
החדשים. מספיק אם יציירו את הפס הצהוב.
הנהגים השמיצו צפירת'נצחון.

עתונות

הקרב מאחורי הקרב

הידיעה המסעירה של השבוע היתה הי-
סיפור על ירושת המיליונים בנתניה. אלמנה
קנדית עשירה מתה, הורשה רכוש'ענק לבני
משפחה ישראלית בנתניה. בעוד שהיורשים
המיועדים היו בני משפחת דנקנר-בר'עמי, מר
בעלי המניות הע'קריים של מעריב, הופיעה
הידיעה לראשונה דווקא ב'ידיעות'אחרונות, לא
הזכירה את דנקנר או את בר'עמי, אלא אדם
בשם יוסף רבינוביץ.

הידיעה הגיעה למערכת על ידי כתבה,
אלכסנדר זאבור. מאחר שהכתב בנתניה נפצע
באותו יום בתאונת דרכים, נשלח כתבו הי-
תל'אביבי על העתון, יוחנן להב, להכין את
הסיפור המלא.

כשהגיע להב לבית רבינוביץ, הוא נתקל
בשתיקה מוחלטת. באין ברירה פנה אל
משה דנקנר, בן'דודו ומעבידו של רבינוביץ
בבית החרושת ליהלומים. "אנחנו לא רוצים
שזה יצא החוצה", זה היה כל מה שדנקנר
היה מוכן למסור. להב ניזכר פתאום כי נתקל
בשם דנקנר במסיבות אחרות. "נדמה לי
ששרתתי עם בנך בהגנה", אמר להב משה.
ברור קצר אישר את הקירבה. משה דנקנר
היה מוכן לספר עוד.

במשך כל זמן השיחה לא פסק הטלפון
מלצלצל. על הקו היו כתב מעריב בנתניה
ועובר בר'עמי, שביקשו מדנקנר להימנע מר-
לכסור את הסיפור לעתון המתחרה. אולם
דנקנר לא נכנע. הוא הבטיח לכתב מעריב
כי גם לו ישאיר חומר. כשסיים את הראיון
ביקש להב צילום של הודעה המורישת. דנקנר
טען כי אינו יודע היכן למצוא.

למחרת הופיע הצילום הבלעדי במעריב.
הקרב מאחורי הקרב על הירושה הסתיים
לפי שעה בתיקו.

אסונות

הכר הכרביעי

ביום הששי האחרון צלצל הטלפון בידיתה
של משפחת ניימן, ברחוב פינוסקי על הר
הכרמל. גברת ניימן הרימה את השפופרת.
"מדברים מהמטרה" הודיע קול, "זה בעניין
השכן שלך... רונזפלד... הבן...".
קילו של השוטר גימגם והיסס. גברת ניימן
נבהלה: "מה קרה לז' תניד — מה קרה
לז' אתה יודע מה שאתה מדבר? שלושה
ילדים הם כבר איבדו...".
"גם הרביעי איננו...". ענה השוטר.
השפופרת נפלה בסריקה על הרצפה.

שלושת הראשונים. כאשר שמע
ישעיהו רונזפלד (62) על גורל בנו, צנח
ארצה, מוכה התקפת'לב. הוא נלחם לבית
החולים, שוכב שם עד היות. אשתו חיה
(62) מררה בבכי חרישי. לנגד עיניה עלו
הזיפיני ארבע דמויות צוחקות של ילדים —
דמויות ילדיה ההרוגים.

הראשון, שנילד ברוסיה, נהרג שם. בהי-
יותו בן חמש נפל ממרפסת בית הוריו
ולא קם עוד. כעבור שנה וולד הבן השני,
אהרן, היא פיצה את הוריו על אסונם,
התפזר לבחור חסון, מלא מרץ וחיים. בארץ
הצטרף לאגודת מכבי ובגיל 17 התגייס
לבריגדה היהודית. הוא חזר לבית הוריו

עסור אותות הצטיינות על חלקו בקרבות
איטליה, בלגיה והולנד.

את הציה'שנה האחרון בחייו עבד כמור-
סנאי בבתי הזיקוק במיכרץ חיפה. ביום
האחרון של שנת 1947 התנפלו הפועלים
הערביים של בתי'הזיקוק על חבריהם הי-
הודיים. בין 39 ההרוגים היה גם אהרן
רונזפלד.

הקרוב השלישי מבין ילדי רונזפלד היתה
הבת, רינה. יום אחד יצאה כדרכה מבית'ה-
ספר גרינשפון בהדר'הכרמל, הלכה לתומה
ברחוב בלפור. ממול התקרבה מכונית.
לפתע איבד הנהג את השליטה על מכוניתו,
עלה על המדרכה, דרס למות את רינה
רונזפלד. בת 12 היתה.

מוות ליד הפסים. גותר הבן הצעיר,
יגאל, יליד חיפה. הנער הצנוע סיים את
בית'הספר המקצועי בויפה, חלם להיות
טייס בחיל'האוויר. הוא התגייס לצה"ל,
עבר בהצלחה את בחינות הכניסה לקורס
טייס. אך לילה אחד, בתום יום אימונים,
נרדם בשמירה. הוא נתפס בקלקלתו ומר-
עמדו לקורס בוטלה.

יגאל סיים את שירותו הצבאי, עבר בהצ-
לחה בחינה של נהג אוטובוס. באותו זמן
גם הכיר את אריאלה, צעירה עפולאית, ש-
הפכה כעבור זמן לאשתו. יגאל התקבל
כנהג שכיר באגד, השתקע בעפולה עם
אשתו הצעירה, שהמשיכה לעבוד כאחות
בבית'החולים המקומי.

אך מיגרעת אחת היתה בעוכריו של יגאל:
המהירות. הבחור, שחלם להיות טייס, נסע
כה מהר באוטובוס, שהוא פוטר מעבודתו.
הוא החליף את הגה הטיינר בהגה המשאית
של כפר יהושע.

ביום חמישי האחרון הוביל זיפיני לקבוצ
החותרים. הוא היה כבר בדרכו הביתה,
כאשר התקרב אל פסי הרכבת שליד המשק.
במקום זה אין מחסום. מה שקרה באותן
שניות לא הוברר עדיין. רק דבר אחד ידוע:
יגאל (23) הרגיש כמאונר ברכבת המת-
קרכת. הוא ידע כי לא יספיק לעבור את
הפסים בזמן — ולעצור כבר היה מאוחר
מדי. הוא פתח את דלת המשאית, קפץ הי-
חוצה. הרכבת התנגשה ברעש מחריד במי-
שאית. יגאל נחת במרחק רב — על אבן.
ראשו התבקע לשניים.

קריבי המשפחה ציינו פרט יבש ואכזרי: כל
ארבעת ילדי רונזפלד נהרגו בחודש דצמבר.

דרכי אדם

מות על הסך

"רוצחים! אם לא תעזבו את המקום מיד,
אשליך את עצמי ואת ילדתי לרחוב, ודמנו
יחיל על ראשכם", צעקה אורה רומס מחלון
דירתה שבקומה השלישית, בבית ברחוב
ברכה פריד מספר שלוש. ליטה ויצבה
חבורת אנשים שהסתכלה באימה בכל תנועה
מתנועתיה של האשה הצעירה. החבורה
כללה את פקיד בית המשפט, שבא לפנות
את אורה מדירתה. עורר'הדין ואנשי נידת
משטרה שהוועקו על ידי השניים.
כשפנתה החבורה לעבר חדר המדרגות,
הרימה אורה את בתה בת השנתיים, הוציאה
את כל גופה של הקסנה מבעד הלון,
וצעקה כשהיא מחויקה את הילדה רק בי-
ידיה: "אתם לא מאמינים לי! אחר כך יהיה
כבר מאוחר!" צריחה חדה החזירה את כל
האנשים אל הרחוב. אמה של אורה, שסבל
גורא היה חרוט של פניה. התחננה: "אנא,
היו אנושיים. תנו לה ארכה ליום'יומיים. אני

קרנן רז
הממת בא בצמבר